

מסורת הש"ס

(א) [שמות כב], (ב) ועין
רש"ל, (ג) גי' רש"ל דגמלת
וסתרה דחד וגדיש דחד,
(ד) [רש"ל],

תורה אור השלם

1. כי יבער איש שדה או
כרם ושלח את בעירו
ובהר בשדה אוצר מיטב
שדהו ומיטב כרמו
תשלם: שמות כב ד

הגהות הב"ח

(א) ויש' ד"ה היכי וכו'
היהוה נטמון מי לא
מית' (ב) ו"ה ה"ג וכו'
וקס"ד נחלת וחררה
דחד וגדש דחד: (ג) ר"ה
נגדש וכו' אח"י משלם
האי חררה שו הו"ל:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה דסתם ודלות
בו ולא תימא מסוגת
עין נהרש"ט נפרקי ס'
ג' תוס' ד"ה ולהייב בו
דא ליכטא בו ונראה
סבאן לזקוק. עי' לקמן
דף כ ע"כ מדיה אמת
פטור: ד"ה תשפוש בו
דמחייב בלקיחה לתורא.
עי' לעיל דף כ ע"א
תוספס ד"ה מתגלגל:

הגהות דער א

(א) גם אלה למאן כו'. נ"ב
הר"ף ורמב"ם מפרשים
שחזר מתי ראשון כגון
שנפלה ב' ומפרשים לחיוב
הלכו הוא משום ממוט
(וענהגרי"א קי' תי"ח פ"ק
ל"ג):

מוסף רש"י

בבוקי ממזנו. שהיה
ממזנו. דכתיב כי תא
תפגע ממזנה. שהיה
במזנו של והלה חלקה
במזנו של חזרי (דקמ"ו)
והיה בבוקי גופו.
שקראו ממזני נדים (שם).
לומר לך אשו משום
הציו. מוכן לך שמה
למרחוק דהוה נטיה
עבדי. הכא נמי אינו נטיה
עבדי. ומקא מינה למיני
נארכעו דברים אסא חס
בה אלם (שם).

כיצד הרגל פרק שני בבא קמא

בְּנוּי תַּמּוּנָו: דְּלִמְדָּיָא (כ) כִּי תֵּלֵא אֶשׁ דְּמַשְׁמַע מַעֲמָה: **בְּנוּי נֹסֶף:** דְּקָרָי לִיהּ מַצְעִיר: **הִיבִי מַשְׁכָּחָא לֵהּ:** אִילֵּוּ דְּלֵדֵס זֹרֵק מִן הַזִּיק וְנִמְנוּן (א) לֵהּ מִיחִיב בְּנוֹק הָא קִימָא לָן בְּהַאי פִּירְקָן (דף ט: ס:) פֻּלַּע תַּחַת פֻּלַּע (שֶׁנֶּחֱסֵד) כִּלְיִיב דְּהַאי הַשּׁוּבָג כְּמוֹד זֶאֱמָר וְאִנְשָׁא לִישְׁנָא אַחֲרִינָא

בזקיק ממונו וסיים בזקיק גופו לומר דף אשו
משום חציו אמר רבא קשיא ליה לאבבי למ"ד
אשו משום חציו טמון באש דפטר רחמנא
הכי משכחת לה וניחא ליה יבגון שנפלה
דליקה לאותו חצר ונפלה גדר שלא מחמת
דליקה והלכה והדליקה והזיקה בחצר אחרת
דהתם כלו חציו אי הכי לענין גלוי נמי
כלו חציו אי (א) אלא לבאן דאית ליה משום
חציו אית ליה נמי משום ממונו יבגון שהיה
לו לגדרה ולא גדרה דהתם שורו הוא ולא
טפח באפה וכי מאחר דמאן דאית ליה משום
חציו אית ליה נמי משום ממונו מאי בנייהו
איכא בנייהו ילחייבו בארבעה דברים: על
החרה משלם כו'; מאן חייב בעל כלב
ולחייבי נמי בעל נחלת כששימר נחלתו וא
כששימר נחלתו מאי בעי כלב התם יבשחתר
אמר רב מרי בריה דרב כהנא זאת אומרת
סתם דלתות חתורות הן אצל כלב דאכלה
היכא אילימא דאכלה בגדיש דעלמא הא
בעינן יוביער בשדה אחר וליכא לא צריכא
ידאכלה בגדיש דבעל חררה תפשוט ידפי פרה
כתוצר

דמחלל לעיל [בג]. לרבי יוחנן אבן משוש חזיו אלמא בנאש ומי פליגי היכא
 דגמלת של בנשלמא עד השחא דשמעין משוש חזיו דוקא ולא משוש
 ממוט ובדמחלת ממוט את ביה משחא הא לית ביה משחא איכא
 בנייהוי היכא דלמיה ממוט ולמיה חזיו כי יך דנפלה גדר דכלו
 בנייהוי למח"ד משוש חזיו דוקא פטור אלב השחא דלמחיהוי חזיו מלי
 בנייהוי: למיבו בד' דברים. למ"ד משוש חזיו נמי מחייבין ליה
 אלא שרף אש ד' אלס חזיב בנרבע דברים נוק ועבר ריפוי וזבת
 אלב בנזוט לא דלמחין בשיליה פירקין [א]. אינו חזיב עד הבושט עד
 דשחא מתכרין אלב ד' דברים חזיב דפשיעה היכא דהוה ליה לאסוקי
 דלמחיה שחורח מוליכתו ודלמחין בשיליה פירקין [א] ועל כן הגב
 ברות מליה חזיב בד' דברים ופטור על הבושט למ"ד משוש ממוט
 פטור. והוא הדין נמי דלשח בנייהוי כל הי לעיל [בג]. כלב וגמל למח"ד
 משוש חזיו איכא דהא ממוט אל"ג פטור חזיו וחזאי אל"ג דלאו ממוט
 משוש חזיו ולתמן לית לי חזיו משוש חזיו מתכרין דלמחיהוי
 לעיל [א] והאי דנקט ד' דברים משוש דלפילו היכא דגמלת שלו משמע
 לי דיש חילוק בדבריהם ועוד דמילתא דשכיח היא. מפי המורה
 שטעמי וסאל לשון דלמחין נראה לי: מלן חזיב בעל הלל. אמתינחיל
 מהדר דקמי על הגדיש משל חזי ממוט: ה"ג בעל הלל. אמתינחיל
 בגמל. אמל בין מר ובין מר משוש חזיו ליה הלכך לר' יוחנן
 דלמח לעיל [א] על הגדיש משל חזי נוק דלמחיהו הן לשלם בעל הגמלת
 מלי האחר דהא ממוט הוא וירש לקים דלמח על הגדיש כולו הו
 פטור לשלם בעל הגמלת כוליה וקס"ד ודגמלת (דמ) וחזרה וגדיש
 דלמח: בשמייר גמלו. שגמל דלמח ביה יפה ואזכר וס"ד וסא
 אומר. ומחייב לבעל כלב האחרו כיון שלם אלמא לאו סיני הוא
 וסא שחחר את הדלת: דפסס דלפוס חסורוס הן סאל כלב.
 וסא חמל משחור וסלג נוקא משלם: בגדיש דגמלת. אמלי
 משלם (א) חזרה אל שן הוא ובעינן שדה אחר דניח וליכא: פסאט.
 דלמח משלם חזרה: דמי שרפוס. של מותי וסלובת בנחל הניח:

בספר

הראוי לה ומהיהא דלכלה מזרי הרחבה ומתוך החתום ועוד אומס
שנטול חררה דרייק מניה השאט ועוד מאי קאמר מאי צבי ריפתר
ללא מאי לטפסא ולא מהיהא דנטול חררה משום דס"ר דלא לן
המחזיקין חייב ד' המחזיקין בלקוחה לחולד וכן קבארר טעם דריק
הרבים היינו לקוחה וקמנעיה לה בגוון אל הושיט פירות צפי פרי
ליכולה ליקח אם לא שבושע לה ואי כחצר הניקח דמי חייב צפי
דקאמר טפסוט פלו ממנני אלא מסויגיה דשעמנין דאוקמה אפי
הניקחן אף על פי שאין טעם בדבר ומה מה צורך בצאליה אלא
הניקח דמיא דלא כחצר המיחזיק ומה אמר לה מאי צבי ריפתר

כג.

עין משפט
נר מצוה

ב"ה א מ"י פ"ד מהלכות
נזקי ממון הלכה ד'
טו"ש"פ ח"מ ס"י ת"ח פ"ק
יג ופ"ן ב"מ פ"ד
מהלכות נזקי ממון הלכה
טו:

נָתַן ב' מֵי סִידֵּי מַחֲלֵי
מִקֵּץ מִמּוֹן הַלֵּלָה ד'
קָמָה עֲשִׂין קוֹ טוֹשִׁיעַ שֶׁס'
סַעֲפִין וְסַעֲפִין יג'
ס ב' מֵי שֶׁס הַלֵּלָה מוֹ
טוֹשִׁיעַ שֶׁס סַעֲפִין יז':
סא ד ה ו מֵי פִּיב שֶׁס
הַלֵּלָה יז יח וְעִי'
הַשְׁמֹנֶת וְכַמֵּ"ח קָמָה שֶׁס'
טוֹר טוֹשִׁיעַ חִי"ח קִי שֶׁלֵּב:
סב ז טוֹשִׁיעַ חִי"ח קִי
שֶׁלֵּב סַעֲפִין יז:

רבינו חננאל

[illegible]

20

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones